

B. TÓTH KLÁRA

Fohász alkonyatban

BUDA FERENCNEK, FOHÁSZ A VIRRADATBAN
CÍMŰ VERSÉRE

Uram ebben a sűrűsödő alkonyatban
ahol napi vigaszként a madarak
esti hálaéneküket zengik
létszeletkéjük röppnyi valóságában
hirdetik mindeneiket magába
szippantó Kegyelmedet

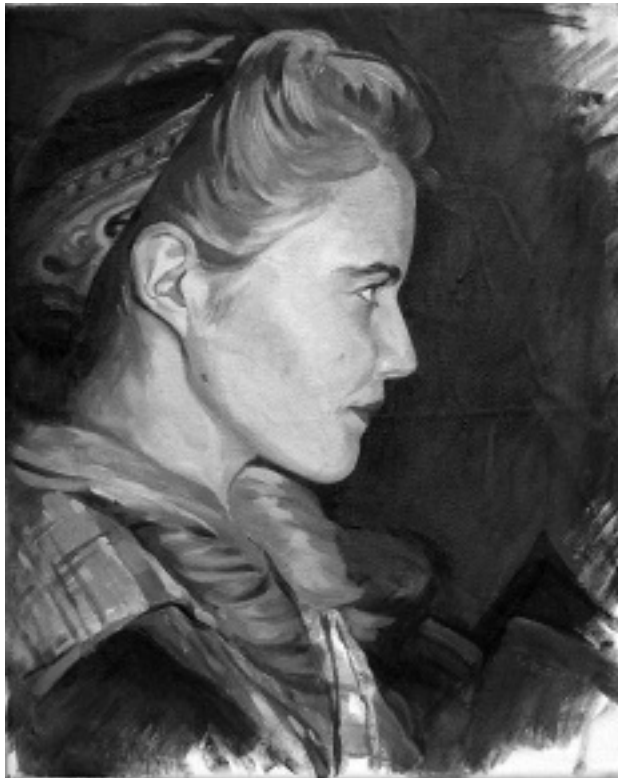
add hogy velük dicsérhessünk
hogy ne terheljük Rád a világ
összes mocskának felelősségét
amiért valójában nekünk kell
majd egyszer Színed elé állni

lassított felvételű dallamaik
az örökkévalóság hangsorait sejtetik
mint a mennyei szféra tolmácsai
elég ez a néhány hang
úgysem értenénk többet a Titokból
ennyit súgnak meg a másvilág
roppant szimfóniájából kedvcsinálónak
holott szemernyi létük állandó
veszélyeztetettsége sokszorosan
felülmúlja a miénket
de pillantásodba simulva emelkednek
egyre feljebb a végtelen biztonságba
reményteljes szárnyalásuk megszegyenít

mikor Rád akarjuk tekerni tetteinknek
végeláthatatlan szövényét
rabul ejteni a Megfoghatatlant
láncra verni a Teremtőt
gyűlöletet injektálni a mindenhova
betüremkedő Szeretet-plazmába
holott egy ártó tűhegy sem fér bele
hiszen szorgalmasan lyuggatjuk az eget
mégse ereszt mégis védőernyő
így hát jobb híján egymásba szúrunk

szabadíts meg minket magunktól
add hogy egyetemes – mégis
legszemélyesebb mosolyodba rejtőzzünk
mint egyedülálló védelmi övezetbe

fogadj minket örömödbe Uram

A svéd lány (Hommage a Anders Zorn)